

platek k hrazení místních dopravních nákladů nestačí a trvá právě i za té okolnosti, že balíky st-lky touto dopravou dopravován nejsou.

Není proto rozhodnutí žal. úřadu protizákonné a bylo nutno stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

### Č. 1834.

**Vojenské věci: \* Nárok na odbytné podle § 2 zákona z 19. března 1920 č. 194 Sb. předpokládá přihlášku o převzetí do československé služby jako gážista v činné službě.**

(Nález ze dne 11. ledna 1923 č. 398).

Věc: Viktor F. v B. proti ministerstvu národní obrany v Praze stran odbytného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ministerstvo národní obrany rozhodnutím z 15. května 1922 zamítlo žádost Viktora F. za přiznání zaopatřovacích požitků, poněvadž nemá ani nároků na výslužné, ani na odbytné dle zákona z 19. března 1920 č. 194 sb. a prováděcích nařízení z 3. září 1920 č. 514 Sb.

O stížnosti napadající toto rozhodnutí jedině -- tom směru, že nebylo st-li přiznáno odbytné, uvažil nss toto:

Stížnost shledává nezákonnost nař. výroku v tom, že, ačkoliv st-l sloužil v býv. rak. uher. armádě více než 5, ale méně než 10 let, a ač nebyl převzat do armády čsl. a neprovinil se v ničem proti čsl. národu, přec žádosti jeho za přiznání odbytného nebylo vyhověno, čímž dle náhledu stížnosti porušeno bylo ustanovení § 2 cit. zákona č. 194 ex 1920, dle něhož st-li přináležeti nárok na odbytné, rovnající se dvojnásobnému ročnímu služebnímu příjmu, který měl jako setník v částce 8659 K 68 h ročně.

Dle skutkového zjištění, jak je napadnuté rozhodnutí vzalo za základ svého výroku a které nebylo popřeno stížností, narodil se st-l v r. 1892, přísluší do Beregsásu, sloužil v rak. uher. armádě od 18. srpna 1910, stal se v r. 1915 nadporučíkem pěš. pluku č. 34 v Košicích, sloužil pak po převratu až do května 1919 v maďarském vojsku a žádal teprve dne 27. listopadu 1920 o přijetí do čsl. armády jako gážista ve výslužbě.

Zákon ze dne 19. března 1920 č. 194 v § 2 stanoví, že nepřevzme-li mno do čsl. činné služby jako gážisty býv. rak. uherské, rakouské a uherské vojenské gážisty, poskytne jim čsl. republika potud, pokud nejpozději dnem 1. ledna 1910 získali a od té doby nepřetržitě měli v některé obci republiky občanské právo, odbytné ve výši rovnající se jedno-ročnímu nebo dvouročnímu služebnímu příjmu dle toho, zda sloužili méně neb více než 5 let v bývalé branné moci, ovšem nepozbyli-li nároku dle § 4 cit. zákona.

Poněvadž toho v daném případě není — nevychází úřad z toho, že by se st-l provinil způsobem v tomto § stanoveným — zbývá jedině otázka, zda jsou u st-le veškeré podmínky § 2 stanovené, aby mohl činiti právem nárok na odbytné.



Žal. úřad vycházel ze stanoviska, že nárok na odbytné ve smyslu cit. § 2 podmíněn je hlášením se žadatele do čsl. vojenské činné služby a poněvadž této podmínce st-1 nevyhověl, byl s nárokem svým zamítnut.

Nss sdílí tento právní názor žal. úřadu, neboť z cit. ustanovení jest patrné, že nárok na odbytné má pouze taková vojenská osoba z povolání, která nebyla mno převzata do čsl. vojenské činné služby.

Ponevadž však mno může převzít gážistu bývalé armády do čsl. činné služby vojenské pouze, když tento o to žádá, zřejmě, že když taková osoba nežádá o převzetí do činné služby, nenabízí tudíž své služby státu, nemůže uplatňovati nárok na odbytné. V takovém případě nemá mno ani možnost, aby osobu tu převzalo do činné služby, a lze pak tím méně mluvit o nějakém nároku na odbytné. poněvadž odbytné lze dle svrchu cit. zák. předpisu jenom v tom případě přiznati, když gážista o převzetí žádal, avšak převzat nebyl.

Přihláškou za gážistu ve výslužbě resignoval st-1 na činnou službu v armádě čsl. státu a resignoval tím zároveň též na dobrodiní, které z nepřevzetí jeho do činné služby pro něj zákon č. 194 stanovil.

Když mu však za tohoto stavu věci mno nepřiznalo odbytné, nelze shledati, že by se tento postup přičil zákonu, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

### Č. 1835.

**Pozemková reforma: I. \* Uplatní-li strana, že určitý nemovitý majetek je ze záboru dle § 3 a) zák. zábor. vyloučen, nemůže býti z majetku toho předepsán hektarový příspěvek, dokud o námitce té nebylo rozhodnuto. — II. Velký majetek sloužící účelům horním není již pro tuto svou povahu záboru prost.**

(Nález ze dne 12. ledna 1923 č. 222.)

Věc: Nordböhmsche Kohlenwerk-Gesellschaft v Mostě a další společnosti proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (okr. rada Boh. Vančura) o hektarový příspěvek.

Výrok: Ke stížnosti společnosti Nordböhmsche Kohlenwerk-Gesellschaft v Mostě zrušuje se naříkané rozhodnutí ze dne 6. dubna 1922 č. — pro nezákonnost, ostatní stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Nař. výnosy oznámil žal. úřad st-lkám, kolik dle výsledku provedeného soupisu velkostatků činí výměra pozemků jejich velkostatku a předepsal jim — odpočítav osvobozenou plochu 250 ha — podle § 73 náhr. zák. a nařízení ze dne 17. září 1920 č. 536 Sb., pak nařízení ze dne 29. prosince 1921 č. 496 Sb. příspěvek k fondu pro zaopatření zaměstnanců velkostatku a to pro rok 1920 a 1922 3 koruny, pro rok 1921 pak 5 korun z každého 1 ha.

Čtyři proti těmto výnosům u nss-u podané stížnosti vytýkají nezákonnost a vady řízení.

O stížnostech těch uvažoval nss takto: